

Ik weet het niet zeker, maar ik geloof dat ik me ingeschreven heb. Al zou het ook best kunnen zijn, dat ik me niet ingeschreven heb. Je hebt van die websites, die laten een mistig gevoel achter. Mist is een bijzonder verschijnsel. Je weet wel waar je bent, maar ook weer niet. Je weet waar je bent, want daar ben je zelf heen gefietst. Je staat, laten we zeggen, in de Peizermaden. Op een landweggetje. Kaart in de hand. Of het briefje met knooppuntgetallen. Of, als je een modern mens bent, met je GPS-apparaatje, dat een keurig merktekentje doet verschijnen op een digitaal schermpje. Kijk, zeg je dan tegen jezelf: daar ben ik. Daar. Daar is niet hier. Hier is wat je ziet wanneer je om je heen kijkt. En wanneer je om je heen kijkt, zie je alleen maar witte watten. En vocht-druppeltjes op je jas en je GPS. Dat gevoel.

Langs de zijlijn

Dat gevoel krijg je als je op een website drukt op een knop, waarop inschrijven staat zonder dat er dan iets gebeurt. Ik heb alles gedaan wat ik volgens de protocollen van de website moet doen. Ik heb mijn voornaam ingevuld. Mijn achternaam. Kuné, met accent aigu. Ging goed. Uw email graag. Hier heeft u mijn e-mail. Fotootje. Een controlevraag. Hoeveel jaar bestaat de RUG in 2014? Euhm: 400 jaar, dacht ik. Dat was te-

gen de spam. En dan de knop: inschrijven. De cursor hangt boven de knop. En ja, de knop verandert van kleur. Dus ik ben daar, waar de inschrijving plaatsvindt. Ik druk op de muisknop. Ik verwacht nu de geruststellende mededeling te krijgen: u heeft zich ingeschreven, als Alumnus. Heel goed van u. U kunt nu een account aanmaken. Maar de geruststellende mededeling blijft uit. Ik druk nog een keer op de muisknop. Weer niets. Ik ga een pagina terug en scharrel nog wat in het rond. Ik ga weer naar de pagina waarop ik mijn gegevens moet invoeren. En waar ik al bang voor was: die is leeg. Voornaam, achternaam, email. Fotootje. Leeg. Watten. Maar dat neemt niet weg, dat ik me wellicht toch wel degelijk ingeschreven heb. Misschien zelfs wel twee keer. Als dat zo is, bied ik de organisatie mijn verontschuldigingen aan voor mijn chaotische gedrag, een RUG-alumnus onwaardig. Ik kijk in mijn mail Nee, nog geen 4 infinity boodschap.

Nu ja, wat doet het er ook toe? Ik ben er wel aan gewend in de mist te staan. Met druppeltjes op mijn bril. Ik vind het prima zo. En die alumnifestiviteiten? Daar kom ik ook zonder me in te schrijven wel. Dat is altijd zo. Als je iets kunt kopen en je trekt je (digitale) portemonnee, dan gaan alle deuren voor je open en trekt alle mist direct op. Eens even kijken waar ik kaarten kan bestellen. Dat kan op de pagina Terug naar de RUG. Koop uw kaarten. OK. Ticket, Passe-partout. De mist trekt op. Laat mij voor Passe-partout 3 kiezen. Met de musical. Ik heb gehoord, dat je die moet zien. Ik heb ook gehoord dat er een film is. Met Frans Zwarts in de hoofdrol. Die wil ik natuurlijk ook zien. Maar daar lees ik niets over. Hum, nu ja. Zie ik later dan wel weer. Passe-partout 3. Subtotaal 30 euro. We begrijpen elkaar nu. Ik kan betalen via Ideal. Ideaal. Want dat wil ik ook altijd. Schijnt veilig te zijn. Daar gaan we dan. Alleen, hee ja. Wat staat hier? Type Economie en

Bedrijfskunde. Tjee. Ik ben een filosoof. Ik moet iets verkeerd gedaan hebben. Terug. Even kijken waar ik zit. Hoe kan ik terug? Ik kan niet terug. Ik kan wel doorgaan met winkelen. OK. Als ik doorga met winkelen, kan ik misschien iets aan het type doen. Je weet maar nooit. Hup, doorgaan. Hee, ik ben weer terug. Ik ben doorgegaan naar terug. Nu ja, dat snap ik ook wel. Ik sta gewoon weer in de winkel. Als ik nu weer op Passe-partout 3 druk, zou alles goed moeten komen, lijkt me. Zeker weten doe ik dat niet. Het kan ook zijn, dat de winkel mijn economiebestelling onthoudt en er een filosofiebestelling aan toevoegt. Euhm. Is er ergens een winkeljuffrouw? Hallo, hallo. Nee. Nu ja, dan niet. Passe-partout 3. En inderdaad. De winkel heeft onthouden dat ik een Economietype ben. Dat wil zeggen: dat ben ik niet, maar de winkel heeft onthouden dat ik dat volgens de winkel wel ben. Ik voel nu aan, dat ik in een loop terecht gekomen ben. Zoveel inzicht in dit soort dingen heb ik nog wel. Ik krab mij op mijn hoofd. Er zitten weer druppeltjes op mijn bril. Gefeliciteerd, zeg ik tegen mijzelf. Maandenlang is er over deze pagina nagedacht. Honderden vrijwilligers hebben hem uitgetest. Voor iedereen is het een eitje om zich in te schrijven, een account aan te maken en kaarten te bestellen. Voor iedereen.

Maar voor mij niet. Ik kom weer in een oneindige loop terecht. Ik kijk om mij heen. Niets te zien. Niets te horen. Ik neem dat niemand kwalijk. Echt niet. Ik weet dat het aan mijzelf ligt. Waarschijnlijk is dit wat ik - onbewust, of zo - wil. Weet je wat? Morgen probeer ik het gewoon weer.

Ik weet het niet zeker...